

SCÉNA 1

Neeta: „Emery! Ani to nejsou *moje* knížky, Emery!“

Emery: „N-Neeto! Pamatuješ si, jak nám ti Američani zaplatili, abychom začali bitvu s jídlem v jídelně?“

Neeta: „Ano? Tvůj otec nás zamknul v kajutách na zbytek cesty!“

Emery: „Nebo jak jsme odhákli piano a jezdili na něm, zatímco se loď kolébala?“

Neeta: „Měli jsme štěstí, že jsme neprorazili zed!“

Emery: „Nebo hra *plivni ze schodů starýmu plešatému chlapovi na hlavu!*“

Neeta: „Ano, ano, byly jsme zkažené děti!“

Emery: „Ale bavili jsme se!“

Emery: „Vystačili jsme si spolu, jen my dva!“

Neeta: „Co to má společného s krádežím mých knížek?!“

Emery: „...Pamatuješ, jak jsme hrávali *piráty a korzáry?*“

Neeta: „Pamatuješ, jak znám všechny zkratky?“

Neeta: „Co to do tebe vjelo? Nemyslíš si, že už jsme trochu moc staří na to, abychom se tady naháněli?“

Emery: „Možná, ale jsme moc mladí na to, abychom mysleli na cestování až do-“

Emery: „Egypta?“

Neeta: „Není to o moc dál než Indie a navíc jsme tam oba cestovali už mockrát.“

Neeta: „Athény, Milano a Budapešť jsou všechny blíže než Bombaj. A rychleji se tam dostaneš vlakem!“

Emery: „To je pravda, ale... je to, však víš... je to jiné.“

Neeta: „Z tebe teda bude kapitán, Eme. Ty nemáš žádné místo, kam by ses chtěl plavit?“

Neeta: „Kdekoli na světě, kam bys jel ty?“

Emery: „Já- Já nevím. Kamkoli *Lark* popluje?“

Emery: „Ty jsi tu, táta tu je, naši kamarádi...“

Neeta: ...

Emery: „Byla to špatná odpověď?“

Neeta: „Byla to odpověď, která jen křičí **Emery**.“

Emery: „A to má jako znamenat co?!“

Neeta: „Ale nic. Ale kdyby se třeba všichni tvoji kamarádi rozhodli opustit loď-“

Emery: „HEJ!“

Neeta: „Jen se ptám.“

Emery: „Říkáš si o problém.“

Neeta: „Jestli chceš strávit svůj život plavením tam a zpět, tak já tě soudit nebudu.“

Emery: „A proč ne? Je to dobrý život!“

Emery: „Vždycky budu přesně vědět, kam mířím.“

Neeta: „Jako krysa v kolečku.“

Emery: „Tak teď to schytáš, Nee!“

SCÉNA 2

Emeryho otec: „Všichni se přizpůsobujeme. Prostě si na to bude muset zvyknout.“

Emery: „Můžeš aspoň *promluvit* s panem Honeycuttem, tatí?“

Emery: „Zeptat se ho, jestli by trošku nepolevil?“

Emeryho otec: „Nemám na jeho obchodní rozhodnutí o moc větší vliv než jiný členové posádky.“

Emeryho otec: „Loď mu patří. Může si s ní dělat více méně, co chce.“

Emeryho otec: „Byli byste na tom zhruba stejně, kdybyste se ho zeptali sami.“

Emeryho otec: „Líbíš se mu, synu. Možná bys mohl—“

Pan Honeycutt: „Ach, můj tři oblíbení lidé!“

Emeryho otec: „Pane Honeycutte, pane!“

Pan Honeycutt: „No nejste vy dva ale roztomilý, jak pořád běháte spolu kolem!“

Autorka: Nela Košacká, Bráfova akademie Třebíč

Pan Honeycutt: „Jako pár malinkatých myší!“

Pan Honeycutt: „Užíváte si cestu, slečno myško?“

Neeta: ...

Pan Honeycutt: „Ne?“

Pan Honeycutt: „Měl by ses začít činit, chlapče! Tvoje holka se nudí!“

Emery: „Ona není—“

Neeta: „To není—“

Pan Honeycutt: „Tak v čem je problém, zlatíčko?“

Pan Honeycutt: „Moje *Lark* není dost dobrá pro svou princeznu?“

Pan Honeycutt: „Nejsi spokojená?“

Neeta: „To váš management! Dřete všechny do morku kostí!“

Neeta: „I posádku! To nemůže být bezpečné!“

Pan Honeycutt: „Oh, pfft. Tak o to jde?!”

Pan Honeycutt: „Neočekávám, že taková drobotina jako ty ví, co je potřeba k dobrému businessu.“

Neeta: „Vím co je potřeba ke špatnému businessu.“

Neeta: „A taky vím, že jestli takhle budete pokračovat, tak se loď rozpadne! Musíte se ke svým zaměstnancům chovat lépe!“

Pan Honeycutt: „Vidím, že to berete velmi seriózně, slečno Pandeyová.“

Neeta: „*Velmi* seriózně.“

Pan Honeycutt: „Cítí se takto o mém vedení někdo **dotčený**?“

Neeta: „*dotčený*?“

Pan Honeycutt: „Kdokoli? Vážně nikdo? No povězte!“

Pan Honeycutt: ...

Pan Honeycutt: „Vypadá to, že jste v menšině, slečno Pandeyová.“

Pan Honeycutt: „Kdybyste pracovala tak tvrdě jako ten váš bratr, tak byste se teď možná neztrapňovala.“

Pan Honeycutt: „V současnosti jsem neměl žádné stížnosti od někoho jiného, než **vás**.

Takže vás zklam, ale —“

Pan Honeycutt: „**tohle je má loď**““

SCÉNA 3

Neeta: „Wicku...“

Neeta: „Jak dlouho pracuješ pro Glodfinche?“

Wick: „Hm... pár let. Od té doby, co jsem byl změněn.“

Neeta: „Změněn... Jaké to bylo?“

Wick: „Byl to nejnepříjemnější zážitek mého života.“

Wick: „Ale alespoň to byl ten poslední, že? Haha.“

Neeta: „A ty... piješ krev.“

Wick: „Ano.“

Neeta: „Kdy jsi naposledy pil?“

Wick: „Těsně před tím, než jsem nastoupil na loď.“

Neeta: „To bylo před celými dny!“

Neeta: „Nejsi haldový?“

Wick: „To je v pořádku, dokážu bez ní být dlouho.“

Wick: „Měla by ses bát o sebe. Nevím, jestli je tady kolem nějaké požitelné jídlo.“

Neeta: „Na to jsem nemyslela.“

Wick: „Stejně, jak můžeš mít apetit s tímhle **puchem**.“

Neeta: „Puchem? Myslíš pach uhlí?“

Wick: „Uhlí? To není pach uhlí. Na to je moc železitý.“

Neeta: „No, *já* cítím jen uhlí.“

Wick: „To se mi *nelíbí*.“

Neeta: „Někde tady by měli skladovat přebytek. Ten pak jde přímo do kotelny.“

Autorka: Nela Košacká, Bráfova akademie Třebíč

Neeta: „Ale těžko říct, když je všechno tak špinavé...“

Wick: „Ať už dělá cokoli, rychle se to šíří.“

Wick: „Kde je sklad uhlí? Zaveď mě tam.“

Neeta: „To je on.“

Wick: „Jak to může tak příšerně páchnout? Je to skoro jako--“

Neeta: „Mám otevřít?“

Wick: „Ne, ne--Jako jediný profesionál tady...“

Wick: „...bych to měl být já.“

Neeta: „Tak co? Je to jen uhlí, že?“

Neeta: „Wicku?“

Wick: „Ano.“

Wick: „**Je to jen uhlí.**“